

Bohoslužby v Zábřeze 10.dubna 2016

J 21, 1-19

Milé sestry, milí bratři, stala se velice radostná událost. Ježíš byl vzkříšen z mrtvých. Učedníci nejprve viděli prázdný hrob, pak slyšeli několik svědectví od Marie Magdalské či poutníků do Emauz. A nakonec se oni sami s Ježíšem setkali a poznali tak, že je opravdu živý. Smutné události pátečního dne byly překonány v posobotním jitra a následných večerech, kdy se jim Ježíš zjevoval, jedl s nimi a rozprávěl. Nebylo pochyb, že se stalo něco výjimečného, co se v životě učedníků musí projevit, co jim musí dodat novou sílu a odvahu.

Setkání se vzkříšeným Pánem je radostí, protože ožívá znovu naděje, kterou Ježíš do srdcí učedníků vléval. Přesto ale ne vždy je zde jen radost. Události, které vedli k Ježíšovu ukřižování měly rychlý spád, byly šokem a na každého z učedníků velkým tlakem. A právě Petr se jimi musí znovu probírat. Vzkříšení Ježíšovo dává všem naději, že vše bude zase jako dřív. Ta noční můra pominula, nastal opět den a Ježíšovou přítomností se vše vrací do svých kolejí. Ne tak pro Petra. Nemůže zapomenout na to, jak svého Pána zapřel. Zklamal a Pán to jistě ví. Nemůže být vše znovu takové jako dřív. Ten stín zrady, selhání zde zůstává.

Úvod dnešního textu vypadá, jakoby učedníci nevěděli, co mají dělat. Jakoby se nudili. Ne všichni byli rybáři. Ale když Petr navrhl, že půjde lovit ryby, tak šli všichni. V tu chvíli tento příběh začíná něco velice silně připomínat. Učedníci jsou na lodi, snaží se něco chytit a nic. Nemají úspěch, jejich úsilí vychází naprázdno. Pak se náhle objeví nějaký člověk, pro ně ne zase tolik známý a řekne jim, co mají udělat. A hle, najednou jsou sítě plné, lov se podařil. Čím to? Jak je to možné? Do dění vstoupil Ježíš. Je zvláštní, že všichni vědí, kdo to je, ale nikdo to nechce říct. Je to takové tajemné setkání, kde tajemství zadržuje projev radosti. Spíše všichni vnímají tu mimořádnost situace. Ptal se, mají-li co k jídlu. Když pak přijeli na břeh, jídlo již se chystalo. On sám se stal jejich hostitelem, i když rozdával i z toho, co přinesli. Opět to něco připomíná. Chléb a ryba, pozvání k jídlu, lámání chleba a rozdělování. Učedníci vědí, kdo to je, a tak také smějí přemýšlet nad tím, co má toto jednání znamenat. Evangelista Jan dodává, že šlo o třetí zjevení učedníkům. V prvních dvou vešel nepozorovaně a řekl jim: „Pokož Vám.“ Zjevil se jim, jasně ho viděli. Nyní je to jinak. Nevidí tak jasně jeho, zůstává trochu skryt, ale vidí jeho dílo, připomínají si, co vykonal. Je možné, že to byl právě hlad, který vedl učedníky na jezero, aby lovili ryby. Nebyli ani v Jeruzalémě, vraceli se domů, k jezeru, které jim dávalo obživu. A najednou se jim nedaří nic chytit. Úspěch přichází až s Ježíšem. Jakoby jim připomínal, že ne ze svých sil, ale z jeho štědrosti jsou živi. Znovu smějí uvěřit, že se o ně stará, že se skutečně

nic nemění, nemusejí vracet ke svému starému životu. Mohou pokračovat v cestě, na kterou je povolal a na které byl a bude stále s nimi.

Jak už jsem se zmínil, tento návrat musí být těžký pro Petra. Jeho selhání se nedá zapomenout. Ale právě proto se odehrává znovu všechno, co učedníci zažili, aby i Petr mohl poznat, co vlastně bylo tím nejdůležitějším na Ježíšově zvěsti. Dost možná právě ten rybolov a následné sycení zástupu může ukazovat k věcem, které následovaly. Po nasycení davu rybou a chlebem se Ježíš rozhovořil o chlebu života, o své oběti, o své cestě. A důsledek? Mnozí jej opustili, ale právě Petr tenkrát vyznal za všechny: „Pane, ke komu bychom šli, ty máš slova věčného života.“ Kam jinam by mohl i Petr odejít? Kde jinde znovu najít ten život? Proč vlastně toto tenkrát vyznal? Nebylo to proto, že se cosi stalo, něco výjimečného poznal? Jakoby tímto rybolovem a sycením Ježíš volal Petra k tomuto okamžiku jeho vyznání a tím i k poznání, na čem vlastně stála jeho slova a na čem mohou stát nyní?

Když pojedli, měl Ježíš s Petrem zvláštní rozhovor. Třikrát se ptal po jeho lásce. Proč? Petrovi to také přišlo zvláštní, zarmoutil se, že již potřetí se ho Ježíš ptá na to samé. A potřetí Petr odpovídá stejně a slyší od Ježíše podobnou odpověď. Petr vyznává svou lásku a dostává se mu pověření pást jeho ovce a beránky. Mnohem důležitější než symbolika trojího vyznání, je to uvědomění si své lásky k Ježíši. Slova, kterými kdysi Petr vyznal jako Mesiáše, Syna Božího, byla postavena na poznání Ježíše na poznání jeho vztahu k člověku, jeho odpouštějící lásky. A na tom záleží i nyní. Nejde o dokonalost v činech, ale o to, co pro něj Ježíš znamená. Vyznává-li svou lásku, je možné jít dál. Právě toto je také okamžik, který definitivně mění Petrův život. Sám Ježíš mu to tak předpovídá a vyzývá k následování. To je jediné, na čem v tu chvíli záleží. Smí slyšet pozvání. Tak jako kdysi, když byl na počátku. Jakoby se tím završil rozhovor po nasycení davu. Ke komu jinému bychom šli? A Boží odpověď zní, pojdte za mnou, následujte mne.

Událost kříže a prázdného hrobu vstupuje do tohoto rozhovoru velice důležitým rozměrem. Je zde ono povědomí selhání a následného Božího odpuštění. Bez toho by člověk daleko nedošel. Petr sám tak poznává, jak je důležité, že tím vším prošel. Vyznal sice, že není nikdo jiný, kdo by měl slovo života, ale pak spoléhal sám na sebe. Viděl svou sílu, když se kasal, že Ježíše neopustí, viděl ji možná i ve chvíli, kdy sám chtěl zatlačit rozpaky nad svým selháním a vrátil se do svých starých kolejí. Jediné, co se dá dělat je spolehnouti na Boží lásku, spolehnouti na sílu jeho milosti. A to činí, když potřikrát vyznává svému Pánu, že jej má rád.

Tento příběh o setkání s učedníky a Petrovu vyznání je i pro nás stále inspirující, stále nám ukazuje na běh lidského života. Vždyť sami zakoušíme nejedno selhání, zklamání, zapření našeho Pána. Ten Petr jsme velice často právě my. Na jednu stranu rozhodní, aktivní, na

druhou stranu bojácní, chybní. Vždyť je to i náš případ, že se stydíme přijít před Boží tvář, protože jsme Boha zklamali, protože je nám jasné, že nemůžeme dostat jeho nárokům. Jak často jsme zkoušeli žít ze svých sil? Jak často i jako ti, kdo Bohu patří jsme se spíše opřeli o svou moc. A co z toho? Rozpaky, zklamání, chuť raději odejít. Ale to nejde. Petr se možná chtěl vrátit do svého starého života, ale už to nešlo. Od Ježíše opravdu nejde odejít. Když člověk poznal, jak Bůh v Kristu vyplnil jeho život, zůstane po návratu zpět obrovská prázdnota. A nic je nenaplní. Ta síť, která měla přinést něco do života, ta zůstane prázdná. Ale nemusí. To je právě úžasné. Tak jak jako u Petra i u nás platí, že Ježíš přichází a ptá se nás po naší lásce. Vede nás, abychom mohli porozumět tomu, co je samotný základ, od čeho se můžeme odrazit.

Pocit viny, zklamání, selhání vůči druhému či vůči Bohu, nedokáže napravit nic konkrétního. Zradou se láme pouto důvěry a to se nenavazuje zpět zrovna dobře. Jak má člověk věřit, že se to nestane znovu, že v podobné situaci opět nezradí, nerozhodne se pro sebe a svůj strach? Věřit se dá jen lásce, proměně, která se nepostaví na velkých činech, ale na velké lásce. Tak nás přijímá Bůh, tak můžeme přijímat i jeden druhého. Velké dary, mocné činy pokání, dokonce útěk, to všechno jsou jen naše lidské náplasti na vědomí viny. Náplasti, které možná zmírní bolest, ale ránu neuzdraví. To dokáže jen návrat zpět k tomu, co je základem, návrat k lásce, k porozumění tomu, co znamená pro mne ten druhý a jak mám vůči němu jednat. Ježíš neděl o tolik jiné věci než zákoníci, ale oni to dělali z povinnosti, on z lásky. A to byl ten rozdíl, který jeho posluchače uzdravoval.

Dost možná se nás tolik netýkají různá provinění vůči druhým i vůči Bohu. Pak smíme být šťastni, jako asi byli ostatní učedníci. Přesto ale i v takovém případě je úžasné připomenout si ten návrat k počátkům, návrat ke chvíli, kdy člověk poznal, že Bůh nad ním vítězí. Je přeci důležité vědět, že vzkříšením Páně se naplňuje cesta, ke které ukazoval, ke které nás vedl. Je to cesta, kde od nás zaznívá touha po Bohu, protože nevíme o jiném, který by náš život naplnil. A je to cesta, kde z Boží strany zaznívá ona výzva k následování. Vzkříšením Páně už je k tomu následování vše připraveno. Boží láska zvítězila nad lidskou zlobou. V ní přišlo k člověku odpuštění a poznání, že není žádná překážka na cestě našeho svědectví. Vždyť Bůh je překonal a nechal na kříži. A to je ta radostná zpráva, kterou si směl uvědomit i Petr. Jeho chvástání, jeho zapření, tu zůstalo přibito na Ježíšově kříži. S Ježíšem z prázdného hrobu již tyto věci dál nevystupují. Proto se může stát pastýřem ovcí, může se stát jeho služebníkem. Tak jako my. Všechna naše slabost, naše viny, to zůstalo na kříži. Prázdný hrob je pak posilou k tomu, abychom na tato selhání nemysleli a žili dál z Boží síly, měli odvahu k následování a nebáli se toho, co nás dříve strašilo a od Boha odlučovalo.

Pane Ježíši, svou láskou jsi přikryl naše nedostatky. Svou milostí jsi nás vysvobodil, a dal nám poznat, že se smíme radovat z tvého vzkříšení. Dej nám sílu přiznávat se k tobě svou láskou a vstupovat tak do tvé plné radosti.

Neděle 10.dubna 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 21 Zář 2016 08:32 -

Amen.